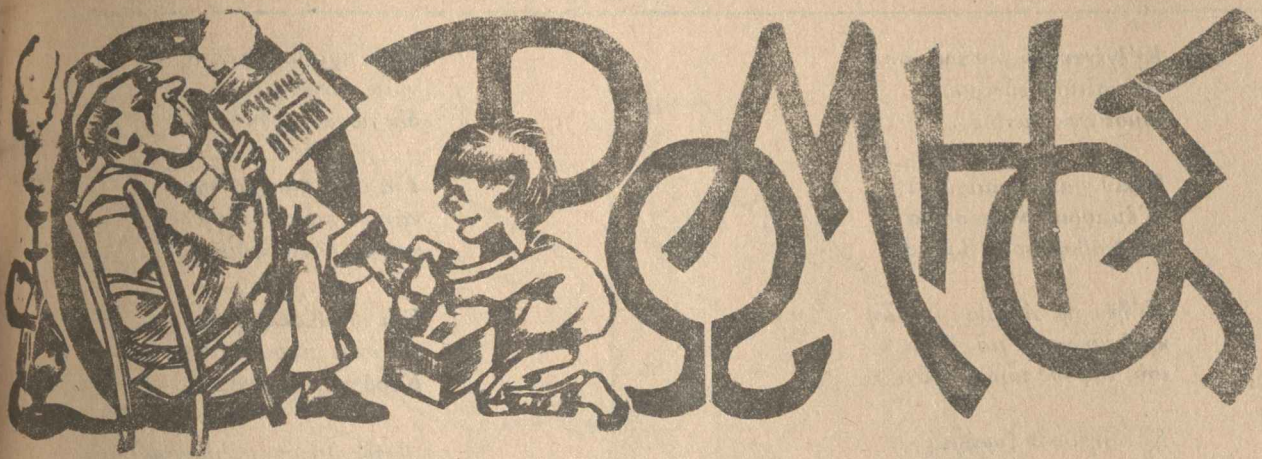

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἕκαστος φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Πρωταπριλιά
καὶ Πασχαλιά.

Τριανταπέντε σὺν ἑνῆακόσα,
νίκη τοῦ Κόντε μεγάλη δρῶσα.

Θρήνος Κορδοεικὸς
πολὺ σπαρακτικὸς.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι
ἔμουν εἰς τὸ Κορδόνι
προσφέρουν τὸ καῦμένο.

Κι' ἐν θρήνοις ἐπιστᾶσαι
οἱμοὶ! πῶς κακαρόνει
φωνάζουν ξεφτισμένο.

Ἄνδρες πολλῆς ἀξίας
κλαῖνε τοῦ Δημητράκη
τὸν ἀξίον ἀγῶνα.

Κι' ὁ μέγας Εὐταξίας
μετὰ τοῦ Γουναράκη
κηδεύει τὴν Κορδόνα.

Εἰς μαύρων ψήφων φρέαρ
ὁ Κόρδοнос ἐτάφη,
καὶ ἤχει κλανθμὸς μεγάλος:

Ὡ σὺ γλυκύ μας ἔαρ,
τὸ ρεῦμα πῶς ἐστράφη;
πῶς ἔδυσον τὸ κάλλος;

Τόσαι διαδηλώσεις
καὶ χεῖμαρροι τῆς γλώσσης
πάνε, καῦμένη Ράλλη.

Ποῦ σωτηρίας ἔπη;
ποῦ καὶ ὁ παλποὺς νὰ βλέπη
τοῦ Κορδοιοῦ τὸ χάλι;

Τὸν τῆς μαυρίλας σάλον
καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων
θρηνῶ πικρῶς ἐν λύρα.

Καὶ Μυροφόροι Μοῦσαι
ἴσ' τὸν τάφον προσδραμοῦσαι
τὸν ἔρραναν μὲ μῦθρα.

Ἀφῆτε τὰς σανίδας...
εἰρήνην ἡμῖν καὶ πᾶσι
καὶ νῦν καὶ σιὸς αἰῶνας.

Κλαίει καὶ ὁ Λεωνίδας
σὺν τῷ Δοκρῷ Θανάση
τὸ κράτος τῆς Κορδόνας.

Βαβαὶ τοὺς ἀναγώγους!
θρηνεῖτε μὲ λατέρναν
τὴν συμφορὰν τοῦ Ράλλη.

Ὅθις ἔθρεψε μὲ λόγους
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν
κατὰ τοῦ χρυσομάλλη.

Τὶ θλιβερὴ καμπάνα!
τί μαῦρο πανηγύρι,
πλὴν ἔπεσεν ἐνδόξως.

Ὅθις ἔθρεψε τὸ μάννα
τῷ λαϊκῷ σωτήρι
χολὴν προσφέρουν καὶ ὄξος.

Τῶν ἐκλογῶν ἡμέρα,
κουμπούραις σὶ τὸν ἄερα,
πύραυλοι καὶ κροῦίδες.

Κι' ἐγέννησαν τὸν τρομόν
συμπολιτῶν ἐδνόμων
νομοταγεῖς σανίδες.

Πάλιν γαπιὰ, καθρόνια,
κι' ἐμπορικῶν κασόνια
τὸν διὰβόλὸν τοὺς βρήκαν.

Κι' ἦτο τῆς Λαύρας Σχόλη
κι' οἱ πρόγονοί μας ὅλοι
τοὺς τάφους τῶν ἀφῆκαν.

Κι' εἰσήλασαν ξιφήρεις,
μαινόμενοι, φρενήρεις,
διαλαλοῦντες νίκας.

Κι' ὁ Ρήγας ἀνεφώνει :
Κορδόναρος, Κορδόνη,
καὶ φόλα τῆς Μαρίκας.

Κι' ὁ Κοραῆς φωνάζει
Λεβίδαρος, καὶ βγάζει
μὰ δίστομη μαχαίρα.

Μαῦρο' στὸν Κερκυραῖο,
μαῦρο' στὸν ἄρουραῖο,
φωνάζουν ἄλλοι πέρα.

Κορδόναρε καὶ μένε,
πῶς θλίβονται καὶ κλαῖνε
παιδιὰ κορδοφοῖρα;

Μεγάλη κασκαρίκα!...
ἐβγήκε κι' ἡ Μαρίκα,
ἐβγήκε κι' ἡ Πανδώρα.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀγόνων
τὸ πλῆθος τῶν προγόνων
βροντοκοπᾷ κι' ἀσπρίσκει.

Μὰ κι' ὁ Σκουζὺς ἀσπρίσθη,
ποῦ μὲ χολὴν ὀβρισθῇ
καὶ τὸν' φωνάζαν ῥάφτη.

Ποῦ πλάτος καὶ ποῦ μῆκος;
ποῦ τῆς Κορδόνας νεῖκος;
ποῦ τῆς Μαρίκας φόλα;

Πρόσωπα λασπωθέντα
κι' εἰς τοίχους μαυρισθέντα
πῶς ἀσπρισθῆκαν ὅλα;

Ποῦ σουφρωμένα φρύδια;
ποῦ κέντρα καὶ βροϊδία
κατὰ τῶν ἀντιπάλων;

Μὰ κι' ὁ Ζοζὺς ὁ τλήμων
σὰν Ἰωσήφ εὐσχήμων
θρηγεῖ μετὰ τῶν ἄλλων.

Θρῆνον πικρὸν θρηγεῖται
γὰρ αὐτὸν ἰδιαιτέρως
ὁποῖος κορδόνη πάλλει.

Πάει κι' αὐτὸς, φινίτο,
γιατὶ κανένας γέρος
δὲν τῷ χε' πῆ καὶ πάλι.

Γὰρ τόσα βάσανά σου
κάνουν παντοῦ κουβέντα
καὶ μὴ σανιδοφόροι.

Καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ σου,
τὸν τόσο πικραθέντα,
Κορδόνα, παρηγόρει.

Ἐντὸς θαλάσσης μαύρης
συναπολοῦνται στόλοι
τοῦ Κορδονηοῦ μεγάλοι.

Μπαστούνη πῶς θὰ τᾶβρης
δὲν τῷ πιζαν οἱ φίλοι
τοῦ λαύρου χροσομάλλη.

Ἀφίνω τοὺς Κορδονηοὺς, ἀφίνω τὸ Κορδόνη,
καὶ κλαῖω τὸν Ζυγομαλᾶ, καὶ κλαῖω τὸν Ἀντώνη.
Μὰ πῶς τὴν ἑπαθες καὶ σύ; πῶς ἔδω σου τὸ κάλλος;
κλάψετε, Θεοτόκαροι καὶ τῆς ἑληᾶς παιδιὰ...
ποσῶς δὲν τὸν ὠφέλησε κι' ὁ λόγος ὁ μέγας,
ποῦ βγαλε γὰρ τοὺς ἤρωας ἐκείνη τὴν βραδιά.

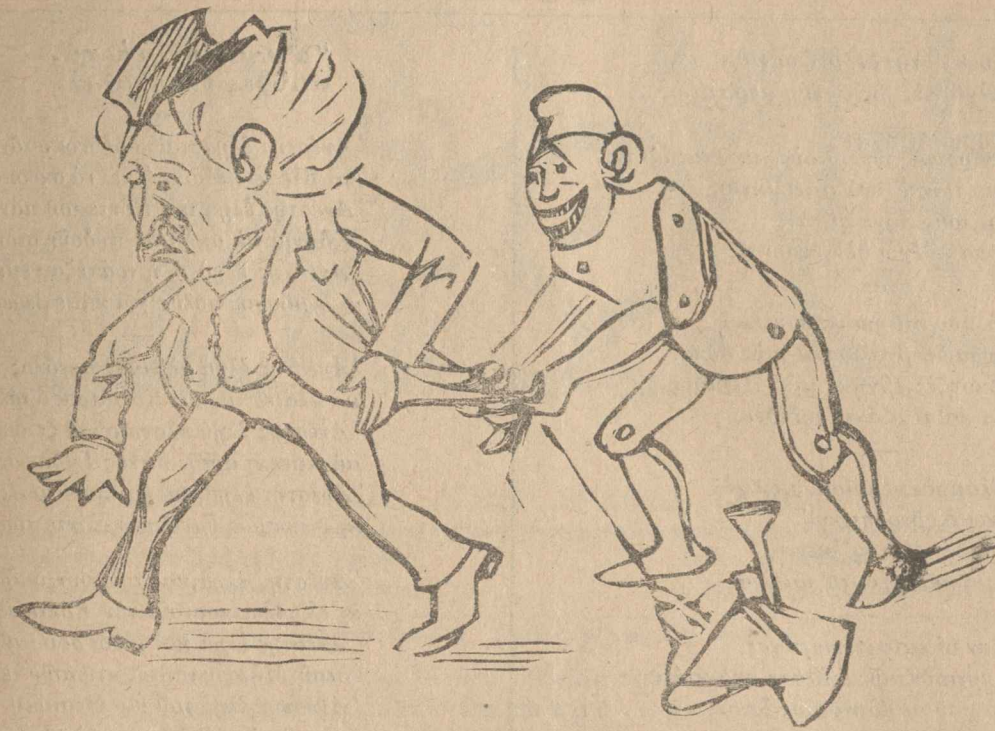
Ὅποταν' στοῦ Συντάγματος ἐκείνη τὴν πλατεῖαν,
ποῦ συγκεντρώνει τῶν ἀγῶν τὴν ἀριστοκρατίαν,
ὁ τῆς ἑληᾶς συνδυασμὸς μὲ πάθος καὶ μὲ τόνον
τοὺς ἀθλοὺς ἐγκωμιάζει τῶν σεβαστῶν προγόνων,
τότε πολλοὶ προπάτορες μὲ στόμα κεχηγνὸς
ἀνέκραζαν κατάπληκτοι γὰρ αὐτὸ τὸ γεγονός.

Πῶς τῷ παθάν νὰ θυμηθοῦν οἱ ῥήτορες τοῦ γένους
παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν κι' ἐμᾶς τοὺς ξεχασμένους.
Ἐφέτος ἐπετύχαμε, κι' εἴχε μετ' σὶν χάρα
τὸ πανηγύρι τῶν καλῶν μὲ τὴν Ἁγία Λαύρα,
κι' ὁπορηφίαν δάκρυα κυλοῦν' στὰ μνήματά μας
κι' ἀκοῦμε νὰ γεραίρουνται τὰ κατορθώματά μας.

Πρωτάκουστον ἀληθινὰ
στὰ χρόνια τὰ σημερινὰ
τοῦ κράτους ὑποψήφιοι καὶ Νέστορες λιγεῖς
παραμονὴ τῶν ἐκλογῶν νὰ λέν' στοὺς ἐκλογεῖς
γὰρ προπατόρων τρόπαια κι' ἀρματαῶν λημέρια,
καὶ τὸν σταυρὸ μας κάνομε καὶ μὲ τὰ δαῖμά μας χέρι.

Πικρὰ τὸν Δούμα κλάψετε, παιδιὰ στεφανηφόρα,
ποῦ μὲ τὴν γλῶσσαν ἀπέμεινε τὴν ὕστερη τὴν ὥρα.
Ἐπίστευσαν πῶς ἔλαχε τὸν ἀειθρὸν τὸν δέκα,
μὰ Χωτική τὴν ἑπαθὲ σὶδ τέλος μὲ τὸν Δέκα.
Πικρὰ τὸν Δούμα κλάψετε, τὸν συνετὸ τὸν Γάννη...
κρῖμα ποῦ τέτορον ἀνθρῶπο τὸ Παρλαμέντο χάνει.

Ὅτ' ἐμαίνοντο' στοὺς δρόμους μάγκες κορυβαντιῶντες
κι' ἀδεύαζαν παληοκουμπούραϊς Βάνδαλοι φρενηπῶντες
τότε πλέον κάθε νόμος
ἐπετάχθη' στὰ σκουπίδια,
καὶ τὸ πᾶν συνεῖχε τρόμος
κι' ἐσηκώνοντο σανίδες.

Ὅταν αἰφνης ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἐκείνη
μάχης τρομαρῆς πεδῖον εἶχε τῷ Σαββάτῳ γίνεϊ,
ὅτ' ἐλάθησαν γοβάκια καὶ μπαστούνη καὶ καπέλα
κι' ἀνακατωθῆκαν ὅλα,
κι' ἐβροντούσανε φουρνέλα,
κερανοὶ καὶ τυροβόλα.

Τότε δλοκους καὶ ποτήρια κύτταξε κι' ὁ Ζαχαράτος
καὶ τραπέζια καὶ καρέκλαις νὰ πηγαίνουν κατὰ κράτος,
τότε θρῆνος δυστυχῶν,
τότε πᾶν τὸ προστυχόν
ὁ καθένας ἀνατρέπει.

Τότε πῦρ, φωτιά, μανία,
κι' εἶπαν ξένοι πῶς μᾶς πρέπει
Θράκη καὶ Μακεδονία.

Τότε καὶ πεῖσι ἵππεις
μὲ ρομφαῖαν ἀστραπῆς
βλέπουν τὰ λυσσόντα πλῆθη
καὶ γυμνὰ προτείνουν στήθη.

Τότε μάχη τοῦ Γυαλοῦ,
τότε λέν' ἀπ' ὕψηλοῦ
ξένοι λάτρεις τοῦ καλοῦ:
γεῖά σου, Κόντε καὶ Γαλλοῦ,
καὶ τραβᾷν καὶ πᾶν ἄλλοῦ.

Ταῖς κι' ἀγνώστων καὶ γνωστῶν κρανία διεσπάργησαν,
καὶ τόσοι λιθοβολισμοὶ
καὶ φόνοι καὶ τραυματισμοὶ
τὴν παναγίαν ἐορτὴν τῆς Λαύρας ἐπεσφράγισαν.

Τότε γελῶν κι' ὁ κυνικὸς ἐβόα Φασουλῆς :
δόξα σοι, τραμπουκίτοπε, ποῦ ξένους προσκαλεῖς,
ἵνα θυσίας αἵματος ἐκλογικὰς τελῆς...
σ' ἀποκαλῶ καὶ σήμερον μετὰ χαρᾶς πολλῆς
ἀπόπατον τῆς Λύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς.

Πᾶς ἀγὼν δὲν ἐπεράνθη,
μὴ ζητοῦμεν ἤδη ξένα,
τῆς ἐλευθερίας τᾶνθη
σφαίραις εἶναι καὶ τῶρα,
ποῦ οἱ τοὺς δρόμους τὸν καθένα
τὸν ἐσπλύνουν μὲ χαρὰ.

Τάδε Ράλλης ὁμλεῖ
μὲ παράπονο πολὺ.

Με πόσα δὲν τυλίχθηκα κατάλευκα κορδόνια,
τί λόγους δὲν ἀπήγγειλα σὲ κέντρα καὶ μπαλκόνια,
τὴν λαϊκὴν ὁμοθυμῆντα στραβὰ σπασθὰ τὴν φόρεσα,
σιτοβολῶνας ἔκαμα μεγάλους δότους μύδρεσα,
κι' εἶπα' στὸ κράτος τὸ νοσοῦν :
αἰῶνα σοῦφερα χροσῶν,
κι' αὐτοσυγμει τὸν κερᾶββατον ἐπὶ τῶν ὤμων ἄρον,
καὶ γίνε κῆπος τῆς Ἐδέμ καὶ τόπος τῶν Μακάρων.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ταξείδεψα μὲ νοῦν καὶ βροχαῖς
κι' ἐπὶ τῶν ὁδῶν ὡς ἦναι.
Ἐλαῖσα ὁλῶς χωρᾶν
τὸν ὁπλοὺς Νεληϊάδη,
κι' ἐνὸς μῆς μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ
πῶς θ' ἀνταῖο ἦ σιάνη.

Κοκκίνην οἱ Κορδονηοὶ μ' ἐνέδυσαν χλαμύδα
κι' ἔβαλα σκοῦφον ἐρυθρὸν κι' ὠμίλησα δοιμένας.

κι' ὡς ὄπλον πάλιν ἔδωκαν στήν δεξιάν σανίδα
ὅπως συντρίψω τοὺς ἐχθροὺς ὡς σκευή κεραμέως.

Τοὺς Κόντηδες τοὺς σάρωσα .. γι' αὐτοὺς κανένας οἶκος,
κι' ὅλους σὲ Δικαστήρια τοὺς ἔστειλ' ἀμειλίχτως.
Ἐλούφαξαν ἀντίπαλοι, τοὺς πῆγε ριπιτί,
πιθήκους τοὺς ὠνόμασα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Ἀκράτητος ἡ γλῶσσα μου πιθήκους ἐπελέκα
κι' ἐπίστευα πῶς σίγουρα θὰ βγάλω καὶ τοὺς δέκα.
Ὅμως ἐβγήκε κι' ὁ Σκουζὲς, ἐβγήκε κι' ὁ Λεβίδης.
λαὸς μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις ;

Ἀκούραστος' στοὺς βλάμηδες ἐμοίραζα φιλιὰ,
καὶ νάνοι Κυβερνητικοὶ
μ' ἐπείραζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
καὶ μοῦλεγαν ἀκτένιστα πῶς ἔχω τὰ μαλλιά.

Ἀκτένιστο μ' ἐφώναζαν οἱ καλοκτενισμένοι,
ὅπου τὸν κόμπο δὲν κυττοῦν πῶς ἐφθασε' στὸ κτένι.
Ἐκανα τὴν χωρίστρα μου μὲ βίαν ὅπως ὅπως
κι' ἔτρεχα' στὰ σοκάκια,
σὲ κάθε διαδήλωσι' πῆγαιν' αὐτοπροσώπως
μαζὶ μὲ τὰ βλαμάκια.

Τοὺς ἄφωνα τοὺς Κόντηδες νὰ λὲν γὰρ τὰ μαλλιά μου,
μήτε φαγὶ δὲν' πρόφθαινα νὰ δώσω' στὰ σκυλιά μου,
κι' ἔπτεφερα σταυρώματα καὶ συνεχεῖς ἀγῶνας
πρὸς χάριν τῆς Κορδόνας.

Κορδόνα μου Βασίλισσα,
μάννα Στρατῶν καὶ Στόλων,
σὰν παλληκάρι' μίλησα
κροτούντων πυροβόλων.

Κανένας βρόντος, βρὲ παιδιὰ, δὲν μοῦκοψε τὸν βῆχα,
κι' εἰς τόνον λέγω τολμηρόν :
ἐφ' ὅσον εἴμ' ἐγὼ παρὼν
σὰς βεβαιώνω κανενὸς πῶς δὲν θὰ πάθῃ τρίχα.

Εἶμαι νταῆς καὶ τῶδειξα πῶς δὲν φοβοῦμαι κρότο,
κι' ἂν ἡ Κορδόνα μ' ἐβγαλε μὲς' στήν' Αθήνα πρῶτο,
τέτοια πρωτεῖα, βρὲ παιδιὰ, κανεῖς τί νὰ τὰ κάνῃ ;
τὸν Μῆτσο σας τὸν βλέπετε σαράντ' ἀρνῶν τοσπάνη.

Ὅθεν ἀφῆστε' στὴ γωνιὰ
γὰρ λίγο τὰ σανίδια...
ὁ Κόντης ἔχει λαγαρινὰ
καὶ πρόβατα καὶ γίδια.

Φίλοι κορδονιαζόντες, ἔλατε σκυθῶποι,
πάνε καὶ Σακαράκηδες, Κηρύκοι καὶ λοιποί,
ποῦ μπήκαν τότε γὰρ καλὰ' στοῦ Κόντε τὸ ρουνοῦνι,
ποῦ θέλει μέσ' ἀπ' τὴ Βουλὴ νὰ βγάλῃ τὸ σπιροῦνι.

Συγχάστε πρὸς τὸ παρὼν καὶ σύρτε' στὴ δουλειά σας,
καὶ δίχως νὰ κτενίζετε καθόλου τὰ μαλλιά σας
λέτε μὲ τὸν ἀκτένιστο : μᾶς' φάγαν ἢ μαῖμοῦδες,
ποῦ λέγαμε κατάμαυραις πῶς θ' ἄβγουν καλακούδαις.

Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ λέγετ' ἐπιμόνως
πῶς ὁ Κορδόναρος νικᾷ...
τέτοια τοὺς' μίλησε γλυκά,
κι' εἰσηλθε μὲ τοὺς μαθητὰς' σὶν κήπον τοῦ κλανθμῶνος.

Ἕρμνος' στήν ἐλῆά,
ποῦχει Πασχαλλιά.

Ἀνέστης ἐλῆά, καὶ κόρδονοι σπάνε
καὶ βλέπεις ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ σκορπᾶνε.
Ἀνέστης ἐλῆά τοῦ Κόντε τοῦ πάνν,
κι' ἀρνῶν μὲ μπὲ μπὲ πηδοῦν' σὶν τοσπάνη.
Ἀνέστης ἐλῆά, κι' ἡ τράπεζα γέμει
κι' ὁ μύσχος πολλὸς γὰρ κάθε βερέμνη.

Ἀνέστης ἐλῆά μὲ νίκας μεγάλας,
μὰ κλαίει πικρῶς Κολάτσος ὁ τάλας.
Ἀνέστης ἐλῆά πλουσία καὶ ζεῖδαρος,
μὰ πάει κι' αὐτὸς ὁ νέος' Ισιδωρος.
Ἀνέστης ἐλῆά, καὶ λάμπουν μαλάμματα,
κι' ὁ κόσμος ὕμνει τοῦ Κόντε προγράμματα.

Ἀνέστης ἐλῆά, καὶ τρέμουν σπιροῦνι
κι' οἱ φίλοι κουνοῦν τὸν Κόντε σὲ κούνη.
Ἀνέστης ἐλῆά, καὶ τόσοι σου παῖδες
στοῦ Μῆτσου ταῦτ' ἀκτυποῦν τερεκέδες.
Ἀνέστης ἐλῆά τοῦ σὶρ Θεοτόκη
καὶ πᾶς Κορδοναῖς πρηνὴς ἐπεπιώκει.
Ἀνέστης, ἀνέστης, κι' ἀνέθαλαν ἀνθη,
κι' ἡ νέα Κορδόνα δεινῶς ἐπικράνθη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ὡς κατοῖκα
ἐμβρόντητος μένει,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἡ Μαρίκα
γελᾷ κορδωμένη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατεβλήθη
κι' ὁ Κορφζάτης καλὰ τῆς τὴν' σκάρωσε,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατελύθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐκακάρωσε.

Θαροῦσες πῶς θ' ἄβρης τῆς πρώταις ἀσπιδίαι
καῦμένο Κορδόνη, μὰ βλέπεις μαυρίλαις.
Καὶ βγαίνουν' Ὀθέλλοι τρανοὶ μας αὐθένται
καὶ μοῦτρα σὰν κοῖνα...
κι' ἐδῶ' στήν' Αθήνα
ἐζήτησες δέκα καὶ σοῦδωσαν πέντε.

Μὰ σὺ, Θεοτόκη, τὴν πόζα σου βάστα
καὶ νέος ἀνάστα,
καὶ θρέψε τὴν ποίμνην καὶ πάντας, ποιμήν,
προσβεταῖς ἀγίων πατέρων... ἀμήν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Φαλήρου τὸ λαμπρὸν Ἀκταῖον, συμπόλιται,
τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν περιφανὴς τελεῖται
τῆς Ἐταιρίας βορῆς τῆς Σηροτοφικῆς,
τῆς ἀληθῶς ἐπωφελοῦς καὶ ἐκπολιτιστικῆς.

Τοῦ Δέλτα τοῦ Καμπόρου γλῶσσον κόρη χαριτωμένη,
ἡ καλλιτέχνης τοῦ βιολιῦ περικαλλῆς' Ελένη,
ἐπῆρε τὸν Ἰάκωβον ντὲ-Φοντανὲς τὸν Γάλλον,
Πατρικίον μεγάλον.

Κι' εἰς Παρισίους ἔγαν' πολυτέλεις οἱ γάμοι,
κι' ἔτσι γλυκὺς ὁ βίος των κι' εὐτυχῶν ποτάμι.

Περὶ Σιαδίων λέξεις ὀλίγαι, δηλαδὴ
μὲ πινάκας ὡραίους καὶ γλῶσσαν εὐηραδῇ
Ἄλφ' Ἀμπελά βιβλίον πολὺ σηματοκόν,
ἀντισυνταγματάρχον εἰς τὸ μηχανικόν.